

Δεν ζητάμε πολλά. Τα θέλουμε όλα... και τα θέλουμε τώρα.

του **Ντίνου Παλαιστίδη***

Λίγες ημέρες μετά τις εκλογές (25/1/2015) και τη δημιουργία της νέας κυβέρνησης στα βόρεια προάστια της Αθήνας σε υποκατάστημα μιας μεγάλης αλυσίδας πώλησης οικιακών ηλεκτρικών συσκευών, ο διευθυντής κάλεσε τους εργαζόμενους για να τους μιλήσει. Εκείνες τις ημέρες, οι νέοι υπουργοί ανακοίνωναν τις προσεχείς νομοθετικές ρυθμίσεις της νέας κυβέρνησης, τα άμεσα μέτρα που σκέφτονται να πάρουν με τα οποία να ικανοποιήσουν τα αιτήματα που τα τελευταία χρόνια πάλευε το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Ο διευθυντής τους είπε, «θα ακούσατε ότι θα ψηφιστεί νόμος και πλέον τα μαγαζιά δεν θα λειτουργούν Κυριακές. Άρα να ξέρετε ότι δεν θα ξανακληθείτε να δουλέψετε Κυριακή». Και συμπλήρωσε, «θα ακούσατε επίσης ότι θα ψηφιστεί νόμος που θα επαναφέρει τον κατώτατο μισθό στα 751 ευρώ. Όταν γίνει αυτό, εσείς θα υπογράφετε ότι παίρνετε 751, αλλά θα συνεχίσετε να παίρνετε ό,τι παίρνετε τώρα». «Αν τολμήσετε να κάνετε κάτι τέτοιο θα προσφύγουμε στην Επιθεώρηση Εργασίας», απάντησαν οι εργαζόμενοι. Ο διευθυντής έφυγε από τη συνάντηση εκνευρισμένος και κλείστηκε για πολλές ώρες στο γραφείο του.

Το γεγονός αυτό είναι αξιοπρόσεχτο, αν αναλογιστούμε ότι στους χώρους εργασίας τα τελευταία χρόνια αυτό που κυριαρχεί είναι ο φόβος και η υποταγή. Κυριαρχεί ο φόβος εξ αιτίας της εργοδοτικής και διευθυντικής τρομοκρατίας, η οποία στηρίζεται στην πολιτική των μέχρι πρότινος μνημονιακών κυβερνήσεων. Το γεγονός είναι επίσης ενδεικτικό της ψυχολογίας που διαμόρφωσε μέσα στους εργαζόμενους η ανάληψη της κυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ. Διαμορφώθηκε μια ψυχολογία ανακούφισης και χαράς («επιτέλους έφυγαν») και μια ψυχολογία προσμονής για να αλλάξουν τα πράγματα προς το καλύτερο. Δυστυχώς αυτή η διάθεση είναι αρκετά προσγειωμένη. Κυριαρχούν οι χαμηλές προσδοκίες («μακάρι να κάνει έστω τα μισά από όσα υποσχέθηκε»). Τις χαμηλές προσδοκίες με έντεχνο τρόπο τις καλλιεργούν και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ.

Η διαδικασία συζήτησης των προγραμματικών δηλώσεων μέσα στη Βουλή καθήλωσε όλο το λαό στις τηλεοράσεις. Για ημέρες ο κόσμος παρακολουθούσε τις αγορεύσεις από το βήμα της Βουλής, παρακολουθούσε τις πολιτικές συζητήσεις στα τηλε-παράθυρα και συζητούσε για όλα αυτά την άλλη ημέρα με τους συναδέλφους του στη δουλειά. Αυτές τις ημέρες που διαρκούν τα ταξίδια των κυβερνητικών στελεχών και οι συναντήσεις τους με τους εκπροσώπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι πολιτικές συζητήσεις έχουν φουντώσει. Η κυβέρνηση φτιάχνει ένα προφίλ σκληρής διαπραγματεύσεως με τους Ευρωπαίους και ο κόσμος νοιώθει δικαιωμένος.

Απόρροια αυτής της ψυχολογίας είναι τα μαζικά συλλαλητήρια που οργανώνονται στο κέντρο της Αθήνας και σε δεκάδες άλλες πόλεις, τις ημέρες που γίνονται οι κρίσιμες συναντήσεις με τους Ευρωπαίους. Τα συλλαλητήρια αυτά οργανώνονται μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Χιλιάδες άνθρωποι κατεβαίνουν για να υποστηρίξουν την κυβέρνηση, την πρώτη κυβέρνηση που επιτέλους διαπραγματεύεται και ορθώνει το ανάστημά της στους ξένους, όπως πιστεύει ο κόσμος. Στα συλλαλητήρια αυτά κατεβαίνει κόσμος πολύ πέρα από τους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ, ακόμη και κόσμος που ψήφισε τη Δεξιά. Τα συλλαλητήρια αυτά δεν είναι μόνο στήριξη στην κυβέρνηση, είναι ταυτόχρονα και πίεση. Εκφράζουν την απαίτηση να μην κάνει η κυβέρνηση πίσω στο ζήτημα του χρέους. Η κυβέρνηση προσπαθεί να έρθει σε ένα

συμβιβασμό με τους δανειστές. Αυτό το συμβιβασμό θα προσπαθήσει να τον «χρυσώσει» για να τον αποδεχτεί ο λαός. Τα μαζικά συλλαλητήρια είναι μια δυσκολία σε αυτή τους την προσπάθεια.

Όλοι όσοι πιστεύουμε και παλεύουμε με τις ιδέες του μαχητικού αυτό-οργανωμένου συνδικαλισμού πρέπει να πάρουμε υπόψη μας τις διαθέσεις των εργαζομένων και να παρέμβουμε, ώστε οι διαθέσεις αυτές να μετατραπούν σε αναβαθμισμένη απαιτητικότητα και διεκδίκηση. Μακριά από εμάς η λογική σνομπάρισματος του κόσμου («σιγά μωρέ μην αλλάξουν τα πράγματα επειδή ψηφίσατε ΣΥΡΙΖΑ», «έχετε αυταπάτες» κοκ). Οι μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος πρέπει να προσπαθήσουν να μετατρέψουν την ελπίδα που νοιώθει ο κόσμος σε ενεργητική κινητοποίηση και αγώνα. «Πάμε τώρα στο αφεντικό να απαιτήσουμε. Πάμε να του πούμε ότι, αν δεν έχει καταλάβει πως τα πράγματα άλλαξαν, πρέπει να τα καταλάβει άμεσα, πως δεν περνάνε αυτά που ήξερε μέχρι τώρα». «Πάμε στο Υπουργείο να διεκδικήσουμε λύση στο πρόβλημά μας... Δεν μπορούμε να περιμένουμε, δεν μπορούμε να κάνουμε υπομονή, τα προβλήματα είναι πιεστικά». Είναι ανάγκη να βρεθούμε μαζί με τον κόσμο, μαζί με τους εργαζόμενους και όχι να τους αντιμετωπίσουμε με το ύφος του παντογνώστη που περιμένει για να πει στο μέλλον, «εμείς σας τα λέγαμε... είχατε αυταπάτες». Αυτή είναι δυστυχώς η στάση του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, αλλά και κάποιων δυνάμεων της Άκρας Αριστεράς και του Αναρχικού Αντι-εξουσιαστικού χώρου.

Τώρα είναι η ώρα να καλέσουμε σε επανασυσπείρωση στα σωματεία και να προχωρήσουμε σε αντεπίθεση. Για να πάρουμε πίσω όσα μας έκλεψαν τα τελευταία 5 χρόνια (με τα μνημόνια) και για να κατακτήσουμε πολύ περισσότερα, να κατακτήσουμε όσα μας ανήκουν.

Οι υπουργοί ήδη έχουν αρχίσει να τα μαζεύουν. Μας λένε ότι, τα αιτήματα του κινήματος, που ήταν υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ θα ικανοποιηθούν σταδιακά. Π.χ. ο κατώτατος μισθός 751 ευρώ θα εφαρμοστεί σταδιακά από το 2016. Τα κυβερνητικά στελέχη με δηλώσεις τους θέλουν να κρατήσουν δύο καρπούζια στη ίδια μασχάλη, να ικανοποιήσουν και τους εργαζόμενους και τους εργοδότες. Αυτό ούτε μπορεί να γίνει, ούτε θα πρέπει εμείς οι εργαζόμενοι να το ανεχτούμε. Αυτό πρακτικά θα σημάνει ικανοποίηση των εργοδοτικών απαιτήσεων σε βάρος των εργατικών αναγκών. Το σύνθημά των αγώνων μας, ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ είναι επίκαιρο όσο ποτέ.

Στις 5 Απρίλη οι εργαζόμενοι στο Εμπόριο καλούνται να δουλέψουν Κυριακή όπως ορίζει ο νόμος της προηγούμενης κυβέρνησης. Θα έχει δώσει μέχρι τότε λύση η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ; Οι εργαζόμενοι δεν θα δεχτούν να πάνε και πάλι για δουλειά Κυριακή. Θα αντιδράσουν, θα αντιδράσουν με απεργία και διαμαρτυρίες. Το Συντονιστικό Δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας βρίσκεται σε αγωνιστική ετοιμότητα.

Έχει ήδη αρχίσει και ξεδιπλώνεται από σωματεία βάσης, εργατικές συλλογικότητες και συλλογικότητες ανέργων καμπάνια προβολής του αιτήματος, επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους χωρίς προϋποθέσεις για όλο το διάστημα της ανεργίας. Παράλληλα συνεχίζονται οι πιέσεις για δωρεάν μετακίνηση των ανέργων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Η κυβέρνηση τι θα κάνει γι' αυτές τις πιεστικές ανάγκες; Και πότε θα το κάνει; Οι άνεργοι δεν μπορούν να περιμένουν.

Στον Επισιτισμό, στο Εμπόριο, στο κλάδο του Βιβλίου και αλλού τα σωματεία συνεχίζουν τους αγώνες ενάντια στις απολύσεις, στη μη καταβολή δεδουλευμένων, ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Η κυβέρνηση θα νομοθετήσει προς όφελος των εργαζομένων και πότε; Οι ελεγκτικοί μηχανισμοί του κράτους θα παρέμβουν υπέρ των εργαζομένων και πότε; Οι υπουργοί μπορεί να μην κατανοούν την πιεστικότητα των προβλημάτων, οι εργαζόμενοι όμως δεν μπορούν να περιμένουν.

Η Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση (ΕΣΕ), τα σωματεία βάσης και οι συλλογικότητες του ταξικού συνδικαλισμού θα βρεθούν μέσα στην κινητικότητα που προκύπτει από τις ανησυχίες, τις ελπίδες, τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Θα προσπαθήσουν να εκφράσουν τις τωρινές ανάγκες τους, αλλά και μια μακροπρόθεσμη εργατική προοπτική.

**Μέλος της Ελευθεριακής Συνδικαλιστικής Ένωσης (ΕΣΕ) Αθήνας*